

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.928 van 27 november 2002
in de zaak A. 115.697/VII-25.546**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. BELAMRI,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 Sint-Andriesstraat 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 19 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die, loco advocaat A. BELAMRI, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het auditoraatsverslag tegenspreken;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 16 juli 2001 en verklaarde zich op 19 juli 2001 vluchteling.

1.2. Op 27 juli 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 december 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"U verklaarde voor het Commissariaat-generaal een Georgisch staatsburger te zijn van Armeense origine. Volgens deze verklaring waren de problemen van uw man de aanleiding van uw vlucht. Uw man had vroeger een garage, samen met zijn vader. De politie betaalde hem niet voor uitgevoerde herstellingen. Toen hij aangifte deed van een diefstal, hielp de politie hem niet. Bij protest maakten ze allusies op zijn Armeense afkomst. Daarom is uw man als chauffeur beginnen werken voor een rijke man met

belangrijke relaties. Omdat die man verdacht werd van illegale activiteiten werd uw man door de politie opgeroepen op 20 juni 2001. Op 28 juni 2001 eiste de politie dat uw man af luisterapparatuur plaatste bij zijn werkgever. Omdat uw man weigerde dreigden ze hem van medeplichtigheid te beschuldigen. Op 5 juli 2001 voerde de politie op brutale wijze een huiszoeking uit. Uw man werd meegenomen en kwam pas laat in de nacht weer thuis. Hij was door de politie zwaar mishandeld geweest. Om te kunnen ontsnappen had hij zich bereid getoond om met de politie mee te werken. Jullie verlieten op 7 juli 2001 Georgië. Jullie zijn in België toegekomen op 16 juli 2001 waar jullie op 19 juli 2001 asiel hebben aangevraagd. U bent in het bezit van de volgende documenten: de geboorteakte van uw man en jullie huwelijksakte.

Er dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen (zie Commissariaat-generaal p.2; Dienst Vreemdelingenzaken pt. 41 en 42) blijkt dat de motieven voor uw asielaanvraag gebaseerd zijn op dezelfde feiten als die aangehaald door uw man M. G. (O.V. 5.116.486) in zijn asielaanvraag. In het kader van de asielaanvraag van uw man werd door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen, omdat zijn asielaanvraag als bedrieglijk werd beoordeeld. Derhalve kan er ook in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie worden weerhouden. De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet aangezien de geboorteakte van uw man en jullie huwelijksakte louter persoonsgegevens bevatten die niet worden betwist."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van het recht van verdediging door gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij de motiveringsplicht geschonden acht, doordat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de argumentatie vervat in het verzoekschrift dat het dringend beroep inleidde; dat volgens de verzoekende partij werd aangetoond dat haar situatie in haar land van herkomst problematisch was en dat het niet aanvaardbaar is mensen terug te sturen naar een mensonterende situatie;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou **verplichten**

de feitelijke toedracht van de zaak te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij noch aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om, op basis van informatie over het land van herkomst waarover hij beschikt en die wordt geciteerd in de beslissing betreffende de echtgenote van de verzoekende partij, te oordelen dat er voor in Georgië levende Armeniërs geen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève bestaat; dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat dit in haren hoofde wel het geval zou zijn geweest;

Overwegende dat de verplichting voor het bestuur om de rechten van de verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geen dergelijk voorschrift bevat;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt aangevoerd van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), dat stelt dat "geen der Verdragsluitende Staten, zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging"; dat de verzoekende partij voorhoudt dat haar leven en vrijheid, bij terugkeer naar haar land van herkomst, bedreigd zijn;

Overwegende dat uit de weerlegging van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar leven of vrijheid in gevaar zou komen omwille van één van de omstandigheden, die in de betrokken verdragsbepaling zijn vermeld, dat uit voornoemde verdragsbepaling niet zonder meer kan worden afgeleid dat de

overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat in een derde middel de schending wordt ingeroepen van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet, doordat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verder onderzoek heeft ingesteld en de verzoekende partij kennelijk geen kans heeft gehad haar middelen concreet uiteen te zetten;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is tot verder onderzoek wanneer hij, zoals te dezen, oordeelt dat de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag terecht kennelijk ongegrond heeft bevonden; dat de verzoekende partij niet aantoonst dat door de bestreden beslissing de aangehaalde wetsbepaling werd geschonden; dat het middel niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.) schendt;

Overwegende dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 E.V.R.M. ontwikkelt op basis van dezelfde feiten als haar asielrelaas; dat, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij als kennelijk ongegrond moet worden beschouwd, er niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 E.V.R.M.; dat het middel niet gegrond is;

2.5. Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde middel het redelijkheidsbeginsel geschonden acht; dat zij stelt dat de bestreden beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden; dat zij verder betoogt dat de bestreden beslissing zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot weigering van erkenning van statuut van vluchteling zodat de bestreden beslissing geenszins redelijk werd genomen en dat indien er een zorgvuldig onderzoek aan de bestreden beslissing was voorafgegaan nooit zou besloten zijn tot weigering van de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling;

Overwegende dat de verzoekende partij ten onrechte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan zorgvuldigheid verwijt; dat deze de bestreden beslissing pas heeft uitgesproken na kennis te hebben genomen van het relaas van de verzoekende partij en na dit verhaal nauwkeurig te hebben geanalyseerd; dat hij het asielrelaas heeft getoetst aan de gegevens omtrent het land van herkomst waarover hij beschikt; dat hij de motieven heeft aangehaald waarom hij geoordeeld heeft dat de aanvraag niet-ontvankelijk is; dat reeds in de bespreking van het eerste middel werd

overwogen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat die motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn; dat het middel niet gegrond is;

2.6. Overwegende dat de verzoekende partij zich in een zesde middel beroept op “machtsafwendings” doordat de bestreden beslissing werd ingegeven om andere dan wettelijke motieven door de commissaris-generaal, nu deze de beslissing van de minister volkomen heeft bevestigd; dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal zijn taak niet naar behoren heeft uitgevoerd, doordat hij heeft nagelaten rekening te houden met haar argumenten en in het land van herkomst geen informatie heeft vergaard aangaande haar toestand;

Overwegende dat er slechts sprake kan zijn van “machtsafwendings” wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid welke haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde kenmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling; dat zulks niet blijkt uit de uiteenzetting van de verzoekende partij; dat het middel niet gegrond is;

Het zesde middel is ongegrond.

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.